

[Alice Faber]

amtmanden og hans jurister at afgøre disse spørgsmål. Jeg havde dog forventet, at man ville drage noget af den ekspertise, som findes i de nuværende samråd, med over i statsamterne. Svaret gør mig endnu mere bekymret for justitsministerens forslag. Jeg har så megen respekt for det arbejde, som samrådene har lavet, at jeg finder, det er en devaluering af deres arbejde at overlade det til kun én faggruppe.

Jeg er meget rolig ved at nægte meget yngre, som er gift med betydelig ældre ægtefæller, muligheden for adoption. Jeg synes, at det skal være svært at adoptere, og jeg synes, det er vigtigt, at forældrene har en alder, der svarer til de fleste forældres alder.

Jeg kan sige til ministeren, at Gunhild Dues begrundelse for at trække sig er, at hun ikke vil sidde og administrere ud fra et grundlag, som hun finder urimeligt, så det er sådan set i samklang med det, jeg siger. Jeg er jo også SF'er, så det passer måske meget godt, som justitsministeren siger. Vi finder, det er vigtigt, at man har et rimeligt grundlag at beslutte på. Ellers kan man ikke beslutte tilstrækkeligt for dem, man sidder og beslutter for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 42:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af reglerne om hjælp til hjemmeboende handicappede børn samt ændrede regler om støtte til erhvervelse af motor køretøjer til personer med invaliditet).

(Fremsat 19/10 83).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Torben Lund (S):

Det er med nogen forbløffelse, vi har konstateret indholdet af de ændringer, socialministeren nu foreslår i reglerne om hjælp til familier med et hjemmeboende handicappet barn. Forbløffelsen skyldes sådan set ikke uenighed i forslaget om en bagatelgrænse, men at socialministeren netop tilhører det parti, som sidste forår slet ikke kunne vente på resultatet af den undersøgelse, socialstyrelsen var i gang med om anvendelsen af bistandslovens § 48. Medens man var i opposition i foråret 1982, skulle man af al magt have gennemført en ordning, så også små merudgifter kunne kompenseres fuldt ud, uanset om modtagerfamilien havde gode økonomiske forhold, og uanset hvilken lidelse det drejede sig om. Men nu foreligger undersøgelsesresultatet, og det har egentlig fuldt ud bekræftet vores advarsler i foråret 1982 mod at lave så generelle regler. Jeg forstår, at socialministeren også er blevet klogere, og det er vi da godt tilfredse med.

Vi er enige i, at der bør indføres en bagatelgrænse eller noget lignende, sådan at der kun ydes støtte, når de månedlige udgifter overstiger et vist beløb. Socialstyrelsens undersøgelse af kommunens anvendelse af bistandslovens § 48 har vist, at langt den overvejende del af hjælpen bliver ydet til dækning af ganske små udgifter, og uden at der er tale om nogen vidtgående handicap eller børn med kroniske lidelser. Når det drejer sig om familier med mellemstore og høje indkomster, finder vi, det er rimeligt, at sådanne mindre merudgifter bliver betalt af familien selv.

Men dermed har jeg også sagt, at vi vil lægge stor vægt på, at når det drejer sig om lavindkomstfamilier, må der laves nogle særlige dispensationsordninger vedrørende bagatelgrænsen. Vi ønsker at få handicapbegrebet og begrebet kronisk lidelse defineret noget nærmere.

Jeg vil godt spørge socialministeren, om man har overvejet andre betalingsregler end en generel bagatelgrænse. Hvis man har overvejet andre, kunne det være interessant at høre, hvad de overvejelser er gået ud på.